

01-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - নিশ্চয়বুদ্ধিৰ বিজয় হয়, নিশ্চয়ৰ আধাৰতে স্বৰ্গৰ ৰজা হোৱাৰ লায়ক হ'ব পাৰি, প্ৰথমে এইটো নিশ্চয় থকা উচিত যে ভগৱানে শিক্ষক হৈ আমাক পঢ়াই আছে"

***প্ৰশ্ন:-** পিতা সৰ্বশক্তিমান হৈও সকলো কাম প্ৰেৰণাৰে কয় নকৰে?

***উত্তৰ:-**পিতাই কয় - মই জ্ঞানৰ সাগৰ, মই জ্ঞান শুনাবলৈ আহিবই লাগিব। প্ৰফেচৰ (অধ্যাপক) যদি ঘৰত বহি থাকে তেনেহ'লে কেনেকৈ পঢ়াব পাৰিব? মইতো তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াই লায়ক বনাব লাগে, স্বৰ্গৰ সম্পত্তি দিব লাগে সেইবাবে মই শৰীৰৰ আধাৰ লৈ আছোঁ। এই ক্ষেত্ৰত সন্তানসকলে অলপো সংশয় আনিব নালাগে।

***গীত:-** যি প্ৰিয়াৰ লগত আছে... (জ' পিয়া কে সাথ হে...)

ওম শান্তি। পিতাক প্ৰিয়া বুলি কোৱা হয়। পিতাই পানীৰ বৃষ্টিপাত নকৰে। এয়াতো বুজিব লগা কথা। যেতিয়া কোনোৱে কথা বুজি নাপায় তেতিয়া কোৱা হয় - তুমিটো পাথৰ বুদ্ধিৰ হোৱা। এতিয়া পাৰসনাথটো প্ৰখ্যাত হয়। পাৰসনাথে পাৰস বনায়। পাথৰ কোনে বনায়? পাথৰনাথ বনাওঁতা বুলি ৰাৱণক কোৱা হয়। তোমালোক হৈছা ৰাম সম্প্ৰদায়ৰ। তোমালোকে ক্ৰমানুসৰি পাথৰবুদ্ধিৰ পৰা পাৰসনাথ হৈ যোৱা। যথা ৰজা-ৰাণী তথা প্ৰজা পাৰসবুদ্ধি কেনেকৈ হ'ব? নিশ্চয় কোনোবা বনাওঁতা আছে, যিয়ে পাৰসবুদ্ধিটো বনালে কিন্তু তাৰ ভিতৰত কোনোৱে সূৰ্যবংশী কুলত কোনোৱে চন্দ্ৰবংশী কুলত, কোনোৱে দাস-দাসী হ'ব, কোনোৱে আকৌ প্ৰজাত ধনবান হ'ব। সকলো পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। নিশ্চয় পৰমপিতা পৰমাত্মাকে পাৰসনাথ বুলি কোৱা হ'ব। কোনো মনুষ্যক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা নহয়। নিৰাকাৰ পিতাৰে মহিমা আছে। জ্ঞান সাগৰ হয় গতিকে জ্ঞান শুনাবলৈ শৰীৰ নিশ্চয় লাগিব। যি সংস্কাৰ লৈ যায় সেই অনুসৰি কৰ্ম কৰিবলৈ শৰীৰতো লাগিব নহয় জানো। তেওঁটো হৈছে নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা। তেওঁৰ বহুত শ্ৰেষ্ঠ মহিমা। সকলোৰে পিতা এজন নিৰাকাৰ কিন্তু তেওঁ আত্মাই হয়। আত্মাই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কয় এওঁ মোৰ সন্তান।

পিতাই বুজাইছে মানুহে ব্ৰাহ্মণক খুৱায়, তেওঁৰ শৰীৰত আত্মাক মাতে পিছত তেওঁক সোধে। অচ্ছা, নুসুধিলেও ব্ৰাহ্মণকতো খুৱাই নহয়নে। ধৰি লোৱা কৰোবাৰ পতি মৰি গ'ল তেতিয়া কয় - মই পতিৰ শ্ৰাদ্ধ খুৱাওঁ। অচ্ছা, তোমাৰ পতিটো মৰি গ'ল তেন্তে কাক মাতিবা? আত্মাক নে শৰীৰক? বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো। নিশ্চয় আত্মাকে মাতিব। শৰীৰটো শেষ হৈ গ'ল। ব্ৰাহ্মণক খুৱাই, মানে ব্ৰাহ্মণৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি আত্মাই খায়। এতিয়া কি প্ৰমাণ আছে যিজন মৰি গ'ল তেওঁৰেই আত্মা আহে? নিশ্চয় আহে। আত্মাই আহি কয়, তেওঁক সোধে অমুক বস্তুতো ক'ত ৰাখিছা? তেতিয়া কয়ো। গতিকে নিশ্চয় বুজি পায় যে মই পতিৰ আত্মাক খুৱাইছো, পতিৰ আত্মাৰ সন্মুখত মূৰ দোৱাইছো। ব্ৰাহ্মণ দৃষ্টিগোচৰ নহয়। যেন পতিৰ নাম-ৰূপ দেখিহে মূৰ দোৱাইছে। সেই নাম-ৰূপটো ভস্ম হৈ গ'ল তথাপিও সেই শৰীৰ স্মৃতিলৈ আহে। ব্ৰাহ্মণৰ শৰীৰত আত্মা আহে। বেলেগ আত্মা আহে, সেয়াও অনুভূতি হয়। এতিয়া আত্মা আহিছে নিশ্চয় বিশ্বাস কৰিব লাগিব নহয়নে। তোমালোক সন্তানসকলকো বুজোৱা হয় যে পৰমপিতা পৰমাত্মা নিৰাকাৰ, তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰ নাই তেনেহ'লে সম্পত্তি কেনেকৈ দিব? গতিকে নিশ্চয় শৰীৰৰ আধাৰ ল'ব লাগিব।

প্রথমতে নিশ্চয় হ'ব লাগে যে পৰমপিতা পৰমাত্মা হয়, তেওঁ এওঁৰ দ্বাৰা সম্পত্তি দিবলৈ আহিছে। প্ৰেৰণাৰেটো নিদিব। তেওঁটো আহি পঢ়াব লাগে, জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। যাৰ ভাগ্যত ভৱিষ্যতৰ উচ্চ প্ৰাণৰ নাই তেওঁ বুজি নাপাব। এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) আত্মাই কয় যে মই জ্ঞানৰ সাগৰ নহওঁ। সেই পৰমপিতা পৰমাত্মাই কয় – মই জ্ঞানৰ সাগৰ, কিন্তু মই নিৰাকার, ওপৰত বহি প্ৰেৰণাৰে কেনেকৈ পঢ়াও? এনেকৈতো কেতিয়াও পঢ়োৱা নহয়। প্ৰফেচৰে ঘৰত বহি প্ৰেৰণাৰে পঢ়াব পাৰিব জানো? নিশ্চয় স্কুললৈ আহিব লাগিব নহয়নে। পৰমপিতা পৰমাত্মাও ঘৰত থাকি নপঢ়ায়। প্ৰেৰণাৰে জানো চিত্ৰ বুজাব পাৰি। এই চিত্ৰও শিৱবাবাই উলিয়াইছে। আকৌ নিজে আহি বুজাইছে যে ময়েই এই চিত্ৰবোৰ উলিয়াইছো। এওঁটো (ব্ৰহ্মা) নাজানিছিলেই। মই সন্তানসকলক দিব্য দৃষ্টি দি বনাইছো। কৰণকৰাৱণহাৰ হৈছে পিতা। প্ৰথমতে পিতাই বুজায় যে মই হৈছো তোমালোক আত্মাসকলৰ পিতা। নহ'লে তোমালোক সন্তানসকলে সম্পত্তি কেনেকৈ পাবা? মন্দিৰো একাদিক্ৰমে আছে। এওঁৰ আত্মাৰ মন্দিৰ আছে। বাকী সকলো জীৱ আত্মাৰ মন্দিৰ কিয়নো জীৱ আত্মা জন্ম-মৰণত আহে, পৰমাত্মা নাহে। গতিকে তেওঁৰ ৰূপ নিৰাকার ৰখা হৈছে। সেয়েহে পিতাই কয় – মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ। এই বাবায়ো কয় – ময়ো শিকি আছো। এতিয়া ইয়াত প্ৰেৰণা বা শক্তিৰ কথাটো নাই। যদি কোনোবাই কয় যে শক্তি আছে তেনেহ'লে সম্পত্তি কেনেকৈ পাব? এই পিতাইটো কয় মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ। ভগৱানুৱাচ তেনেহ'লে নিশ্চয় শৰীৰত আহিব লাগিব। এনেকুৱা নহয় যে এওঁৰ কিবা শক্তি আছে। ইয়াততো পঢ়াৰ কথা। মই তোমালোকৰ পিতা আকৌ মই শিক্ষকো হ'বলগীয়া হয়। সকলোকে প্ৰেৰণা কেনেকৈ দিম? তেতিয়াহ'লেটো সকলোকে একেদৰে পঢ়াব লাগিব। এয়াটো ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। কোনোৱে দাস-দাসী হ'ব লাগিব, কোনোৱে প্ৰজা হ'ব লাগিব। কিবা যদি সুধিব বিচৰা তেনেহ'লে বাবাক সুধিব পাৰা – আমি কিমানলৈ লায়ক হৈছো? সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী নে দাস-দাসী হ'ম? যদি আমি এই সময়ত শৰীৰ এৰো তেন্তে কি পদ পাম? বাবাৰ ওচৰত আহি পঢ়িলে তেতিয়া বাবাই পঢ়া অনুসৰি ক'ব পাৰিব। স্কুলত যদি ল'ৰা-ছোৱালীয়ে মাষ্টৰক সোধে যে মহাশয় আমি কিমান নম্বৰ লৈ পাছ কৰিম? মাষ্টৰে মোটামুটিকৈ কৈ দিব যে তুমি ভালকৈ নপঢ়া সেইকাৰণে ইমান নম্বৰ কেনেকৈ পাবা? নিজেও বুজিব যে মই ভালকৈ পঢ়া নাই। সকলোৰে অন্তৰে ক'ব। বেহদৰ পিতাইয়ো ক'ব পাৰে। কাৰোবাকটো পিতাই কয় তুমি বহুত ভাল ফুল হোৱা, এই সময় অনুসৰি বিজয় মালাত তুমি ইমান নম্বৰত আহিব পাৰিবা কিয়নো চলোতে ফুৰোতে বাগৰিও পৰা নহয়। বাবাৰ বহুত সন্তান যিসকল আজি নাই কিয়নো শ্ৰীমতত নচলিলে আৰু কাম বা দেহ-অভিমানৰ বশীভূত হৈ গ'ল, কোনোবা লোভ-মোহৰ বশ হৈ গ'ল। মায়া এনেকুৱা যে চুৰিও কৰাই দিয়ে। এই সকলোবোৰ মায়াই কৰায়। কোৱা হয় নহয় যে খেৰ কুটা চোৰ কৰাজনো চোৰ লাখ টকাও চোৰ কৰাজনো চোৰ।

কিছুমানৰ বেয়া অভ্যাস থাকে, কাৰোবাৰ কাম বিকাৰৰ অভ্যাস থাকিলে তেতিয়া তেওঁ পলাব। তেওঁ ইয়াত টিকি থাকিব নোৱাৰে। লোভৰ বশীভূত হৈ চুৰিও কৰে। মায়াই চুৰি কৰায়, মায়াৰ প্ৰৱেশতা হয় নহয়নে। প্ৰথম নম্বৰৰ দেহ-অভিমানক এৰি নিদিয়। বাবাই কয় নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰা। আত্মা অবিনাশী, শৰীৰ বিনাশী। তোমালোক দেহী-অভিমानी হোৱা। কোনোৱে দুই-তিনি মাহতে দেহী-অভিমानी হৈ যায়, কোনোৱে আকৌ 25 বছৰতো হ'ব নোৱাৰে। এটাই পাঠ্যক্ৰম বহুত দীঘলীয়া যিটো 50-60 বছৰলৈ চলে। পঢ়াৰ পাঠ্যক্ৰম আৰু পঢ়োৱা শিক্ষকক নাজানিলে কি পঢ়িব? এই বাবাক জানিলে শিৱবাবাকো জানিব, যাৰ লগত বুদ্ধিযোগ লগাব লাগে। আমি বিশ্বৰ মালিক হ'ব লাগে সেয়াটো কোনো মনুষ্যই নবনায়। যেতিয়ালৈ নিশ্চয় নহয় তেতিয়ালৈ যেন একোৱেই বুজা নাই। 20-25 বছৰীয়াসকলৰো পুৰা নিশ্চয় নহয়। আঁতৰি যায়। অস্থিৰ হৈ থাকে। এতিয়াই নিশ্চয়, এতিয়াই সংশয়। বাবাই বুজায় তোমালোকে ঈশ্বৰ পিতা বুলি কোৱা গতিকে তোমালোক আত্মাসকল তেওঁৰ সন্তান হ'লা। তেওঁ তোমালোকৰ পিতা।

সকলোৱে লিখা যে হয়, আমাৰ সেই এজনে ঈশ্বৰ পিতা। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায় স্বৰ্গৰ ৰাজধানীৰ, তেনেহ'লে নিশ্চয় ৰাজযোগ শিকাইছিল নহয়নে। পিতাইহে শিকাব। যেতিয়ালৈ পিতাৰ ওপৰত পূৰা নিশ্চয় নহয় তেতিয়া বুজিব। তেওঁ স্বৰ্গৰ লায়ক নহয়। পিতাকেই যদি নাজানে তেন্তে সম্পত্তি কেনেকৈ পাব? পিতাটো আহে সম্পত্তি দিবলৈ, কিন্তু নলয় কিয়নো ভাগ্যত নাই। নিশ্চয়বুদ্ধিৰ বিজয়ী হয়, সংশয়বুদ্ধিৰ বিনাশ হয়। প্ৰথমতে পিতাকটো জানি লোৱা। নিৰাকাৰ পিতা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। তেওঁ আহি পঢ়ায়। সম্পত্তি তেওঁৰ পৰা পোৱা যায়। তেওঁ ৰাজযোগ শিকাব লাগে, এই ক্ষেত্ৰত প্ৰেৰণাৰ কোনো কথা নাই। শিক্ষকে ঘৰতে বহি পঢ়াব – এয়াটো অসম্ভৱ। বাবাই কয় যে মই আহো, মোৰ মন্দিৰো আছে। নিৰাকাৰেতো একো কৰিব নোৱাৰে সেইবাবে শৰীৰ ল'ব লাগে, নহ'লে মোৰ ওচৰত সৃষ্টি চক্ৰৰ যি জ্ঞান আছে সেয়া কেনেকৈ শিকাওঁ। নিশ্চয় শৰীৰলৈ আহিব লাগিব। সন্তান বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। এজনে আনজনক লৈ আহি থাকে। যি দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ হ'ব তেওঁলোকৰে কলম লাগিব। ব্ৰাহ্মণসকলৰ পিতা হৈছে ব্ৰহ্মা। ব্ৰহ্মাৰ পিতা হৈছে শিৱবাবা। গতিকে আত্মিক পিতা আৰু শাৰীৰিক পিতাও আছে। তোমালোক শিৱবাবাৰ আত্মিক সন্তান হোৱা আৰু ব্ৰহ্মাৰ আত্মাও শিৱবাবাৰ সন্তান। আকৌ ব্ৰাহ্মণৰ শাৰীৰিক পিতাও আছে, যাৰ দ্বাৰা এই ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী জন্ম হয়। তোমালোক ব্ৰহ্মাৰ সন্তান আৰু শিৱবাবাৰ নাতি হোৱা। সম্পত্তি তেওঁৰ পৰা পোৱা। এয়াও বুজিবলগীয়া কথা। বাবাক যদি কোনো সন্তানে সোধে যে মই কি পদ পাম তেতিয়া বাবাই কৈ দিব।

কোনোৱে নতুন নতুনক লৈ আহে, তাৰ কথাই নুসুধিব। এবাৰ লগ পোৱাৰ পাছতে বাণ লাগি যায়। কিমান ভাল-ভাল পত্ৰ লিখে – বাবা অমুকে এনেকুৱা ভাল কথা শুনাতে যে দৃঢ় নিশ্চয় হৈ গ'ল, এতিয়া আপুনি আহিছে, আমি আপোনাৰ পৰা পূৰা সম্পত্তি লৈহে এৰিম। বাবাক কেতিয়াও লগেই পোৱা নাই তথাপিও এনেকুৱা ভাল পত্ৰ লিখে তেতিয়া বুজা যায় কল্পৰ পিছত পুনৰ লগ পোৱা সন্তান। কলম ভাল হ'লে, তৎক্ষণাত্‌ বুজি পায়। শ্ৰীনগৰৰ কেন্দ্ৰ খুলিছে, তাৰ নতুন নতুন সন্তানসকলে পত্ৰ লিখিছে – বচ, এতিয়াতো লগ পোৱাৰ আকৰ্ষণ আছে। কেৱল এয়া বন্ধন। কাৰণো লিখি দিয়ে। যিসকল দেৱতা ধৰ্মৰ হ'ব তেওঁলোকহে আহিব। যিসকল কৃষ্ণপুৰীলৈ আহিবলগীয়া হ'ব তেওঁলোকহে ব্ৰহ্মাপুৰীলৈ আহিব। ব্ৰহ্মপুৰী নহয়। কোনো কোনোৱে ব্ৰহ্মকুমাৰী বুলি লিখে। এয়াতো ভুল। ব্ৰহ্ম হৈছে তত্ত্ব। তাৰ কুমাৰী কেনেকৈ হ'ব? প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো প্ৰখ্যাত। প্ৰজাপিতাতো ইয়াতে থাকিব নহয় জানো। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী অৰ্থাৎ পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱৰ শক্তি। শক্তি পোৱা যায় শিৱৰ পৰা, এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) আত্মাৰ পৰা নহয়। সেয়েহে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এওঁৰ দ্বাৰাহে আমি পতিতৰ পৰা পাৰন হ'ম। এই সময়ত সকলোৱে পাপাত্মা। সকলোৰে জন্ম বিকাৰৰ পৰা হয়। এই কথা কোনোৱে তৎক্ষণাত্‌ বুজি পায়, কোনোৱে একোৱে বুজি নাপায়। এই জ্ঞান বৰ আচৰিত। ভগৱান ভক্তিৰ ফল দিবলৈ আহিবলগীয়া হয়। সন্তানসকলক পঢ়ায়, কয় – মই তোমালোকৰ পিতাও হওঁ, শিক্ষক আৰু সংগ্ৰহও হওঁ। সকলোকে উভতাই লৈ যাবলৈ আহিছো সেইবাবে মুক্তিদাতা বুলিও কোৱা হয়। তেন্তে প্ৰেৰণাৰে জানো মুক্ত কৰিব। স্কুলতো বৃদ্ধি হয়। কিন্তু পুৰণি দুনিয়াক স্মৰণ কৰিলে পিতাক পাহৰি যায়। শেষত পাহৰি পাহৰি পুৰণি দুনিয়ালৈকে গুচি যায়। পিছত জ্ঞানৰ একো অৱশিষ্ট নাথাকে। বচ, চুক্তি বাতিল। পিতাক যি দিছিল সেয়া উভতাই লয়। বুদ্ধিৰ তলা একেবাৰে বন্ধ হৈ যায়। পিতা বুদ্ধিবানৰ বুদ্ধি নহয় জানো। কিমান ভালদৰে বুজায়। শুনোতাসকলৰ চকু-মুখৰ পৰা গম পোৱা যায় – এওঁৰ কিমানলৈ ধাৰণা হৈছে? উচ্চ পদ পাব নে নাপায়? বাবাই তৎক্ষণাত্‌ বুজি পায় যে এওঁ বুজিব পৰা হয় নে নহয়? নাইবা বুদ্ধিযোগ ক'ত ভ্ৰমি ফুৰে? নাৰ্ভ পৰীক্ষা কৰা হয়। নাৰ্ভ পৰীক্ষা কৰাজনো হুচিয়াৰ হোৱা উচিত। লক্ষ্য হৈছে বহুত উচ্চ। তোমালোকে তৎক্ষণাত্‌ বুজি পাবা – এওঁ উঠিব পাৰিব নে নোৱাৰে? ক্ৰমানুসৰিটো হয়েই। যদিও এই ব্ৰহ্মা ব্ৰহ্মপুত্ৰ (ডাঙৰ নদী) হয়, কিন্তু নিজৰ মহিমাটো

নকৰে। সৰস্বতীও হুচিয়াৰ। সেই পঢ়াত ইয়াতে পৰীক্ষা হৈ যায়। এই পঢ়াত পৰীক্ষা এতিয়া নহয়। যেতিয়ালৈ জীয়াই থাকিম তেতিয়ালৈকে জ্ঞান অমৃত পান কৰিম। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) কোনো পুৰণি অভ্যাসৰ বশীভূত হৈ উল্টা কৰ্ম কৰিব নালাগে। দেহ-অভিমানৰ অভ্যাস এৰি দেহী (আত্মা) অভিমানী হৈ থকাৰ পাঠ সম্পূৰ্ণ কৰিব লাগে।

(2) নিশ্চয়ত কেতিয়াও হীনডেড়ি (অস্থিৰ) হ'ব নালাগে। যেতিয়ালৈ জীয়াই থাকিবা, পঢ়া পঢ়িব আৰু পঢ়াব লাগে।

***বৰদান:-** উৰন্ত কলাৰ দ্বাৰা পিতাৰ সমান সৰ্বতোমুখী (all-round) ভূমিকা পালন কৰোঁতা চক্ৰৱৰ্তী হোৱা।

যেনেকৈ পিতাই সৰ্বতোমুখী ভূমিকা পালন কৰে, সখাও হ'ব পাৰে, পিতাও হ'ব পাৰে। এনেকুৱা উৰন্ত কলাৰ অধিকাৰীসকলে যি সময়ত যি সেৱাৰ আৱশ্যক হ'ব তাত সেই ভূমিকা পালন কৰিব পাৰিব। ইয়াকে কোৱা হয় সৰ্বতোমুখী উৰন্ত পখী। তেওঁলোক এনেকুৱা নিৰ্বন্ধন হ'ব যে য'তেই সেৱা হ'ব তাত গৈ উপস্থিত হ'ব। সকলো প্ৰকাৰৰ সেৱাত সফলতামূৰ্ত হ'ব। তেওঁলোকে চক্ৰৱৰ্তী, সৰ্বতোমুখী ভূমিকা পালন কৰোঁতা বুলি কোৱা হয়।

***গ্লোগান:-** ইজনে সিজনৰ বিশেষত্বসমূহ স্মৃতিত ৰাখি বিশ্বাসী হোৱা তেতিয়া সংগঠন একমত হৈ যাব।

!!ওম শান্তি!!
